

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A DEBRECZENI BALOLDALI PÁRT KOZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj: Órhasas petitorát 5 kr. Nagobb terjedelmű, mint azután több isbeli hirdetések, alku szerint a legolcsóbb árért: Bélyegdíj: minden beiktatásért külön 30 kr. Nyilatkozat- és megjelölés költsége öt-hasasok szára 15 kr. Név- vagy bérmentesülést beiktatók költsége nem vételem tekintetbe. — Ugy szintén kizárólag sem adnak vissza.

Előfizetési árak: Helyben és postán kifizelve: Egy évre 10 ft. — kr. 1/2 évre 2 ft. 50 kr. Fél évre 5 ft. — kr. Egy évi szám 10 ft. Előfizetési pénz s minden közlemény: Főpénz, Vécsey-ház földszint a szerkesztőségbe bemenve küldendő. Előfizetési helyben: Telegr. K. Lajo könyvkereskedésében a szerkesztőségnél. — Egyébütt a postahivatalok útján.

61 és 63.

A képviselőház az utolsó üléséig nagyra valószínűsíthetően az ellenzékre nézve, de annál inkább elzárkózott az a kormányra.

Ugy szólván, még csak tegnap kezdtek meg az érdemleges ülések, s már is vereséget szenvedett a kormány.

Tegnap kezdte tárgyalni a képviselőház a főrendiház módosításait, melyeket ez a választási törvényjavaslaton tett. Ezek tárgyalása közben került fel Simonyi Ernő, a függetlenségi párt vezérének aznap indítványa, illetőleg toldása, a főrendi módosítványhoz, hogy a ki az özszeíró vagy kiigazító bizottságok, esetleg a választási elnökök előtti adókönyvecskéjével igazolja, hogy az előző évi adóhátralékot befizette, — az választói jogosultsággal bír.

Látni való, hogy nagyon méltányos ez indítvány, s valóban a jóakaratók kiesik kell arra, hogy ezt mindenki pártolja.

Elég szerencsétlenség az már, hogy a választási törvénybe becsuszatták azon pontot, hogy az adóbefizetéstől teszik függővé a választói jogosultságot.

De ha már ezt a botlást elkövették, nem méltányos-e, hogy a ki a szavazási hitelesen igazolja adóhátralékának lefizetését, az ne fosztassék meg jogától?

A kormány így is célt ért, mert a választási törvényt adóbehajtóul így is felhasználta. Mégis megfoghatatlan, hogy a kormány Simonyi Ernő érintett indítványának elfogadását határozottan ellenzte.

Ez mutat arra, hogy a kormány előtt nem is az a cél lebegett tulajdonképpen, hogy minél többen fizessék be államadójukat, hanem az, hogy minél többen fosztassanak meg választói joguktól.

Szerencsére azonban a „tisztelt ház” többsége másképp gondolkodott s a kormány — Simonyi Ernő módosítványának elfogadásával — 63 szavazattal 61 ellenében leszavazta.

A kormány e vereséget pedig nem csupán az ellenzék eszközte, segített ott a jobboldal egy része is, legalább oly formán, hogy — nem szavazott, hanem, kísértelt a folyosókra. Somssich és Berthold gr. az ellenzékkel szavaztak.

Unn látszik, hogy a kormánynak még saját pártja is resteli tulhajtottságát.

Bizony ideje volna, hogy a kormány valahára magába térne, s önző politikáját levetkezze.

Mert így nem lehet biztonságban, hogy mikor jó rá a bukás órája. Nem lehet biztonságban saját párthívei közt sem, mert nem tudja, mikor ébred fel bennök az önálló működési ösztön?

Tanulságos lehet e nap története az ellenzék árnyalataira nézve is. Ime a példa, hogy az összetartás megtermi a kívánt gyümölcsöket.

A vidéki polgárság mindig örömmel üdvözi az egyetértést ily vívmányait s óhajta várja az időt, mikor minden tiszta ellenzéki férfiú egy zászló alatt működik a haza javára.

Ott a példa, hogy a jobboldal félkacsintgatás — köznyelven szólva — nem fizeti ki magát. A már-már megoldott középpárt tagjainak szomorú története igazolja ezt.

Azokban már eléggé megvolt a hajlékonyság, s mégis önmagok riadtak vissza, midőn bepillantának a hatalom várának zürzavarába.

Legnyilvánvalóan azért. Ugy lehet, a tegnapi győzelem szám — a 63 nem sokára kinövi magát, s ugy lehet, hogy a kormány szerencsétlen 61-e még lejjebb apad.

Erre pedig legbiztosabb ut az összetartás.

Bizonyosság erre a tegnapi történet is.

A honvédségről, a közelebbi hadgyakorlatok alkalmából, mind a király, mind a magasabb állású katonai méltóságok a legnagyobb elismeréssel szóltak. És mégis, ha a most történt előléptetéseket végig nézzük, a tetleges méltánylatot ama szóbeli elismeréssel nem látjuk összhangban. — Az előléptetett egyének többsége ugyanis nem honvéd, hanem a közös hadseregből tettett át. Honvédek is emlegethetjük tehát, hogy az általuk úteltett rózsafának mások szedik le a virágát.

Egy-egy főispán hatásköré alá vonnak a belügyi törvénnyel a következők: 1) Abauj-és Torna megye, Kassa városa; 2) Alsó-Fehér Gyulafehérvárral, Abrudbányával és Vizaknával; 3) Arad megye és város; 4) Bacs-Bodrog, Zombor és Baja; 5) Baranya, Pécs; 6) Bars, Ujbánya; 7) B.-Szolnok, Dobokamegyék; 8) Szamos-Ujvár, Szék; 9) Bereg, Ugocsa; 10) Bihar, Nagyvárad; 11) Csongrád, Hódmezővásárhely, Szeged; 12) Hont, Bakabánya, Korpona; 13) Hunyad megye, Vajdahunyad, Hátszeg; 14) Kolozs megye, Kolozsvár, Kolozs; 15) Középszolnok, Krasznamegye, Zilah; 16) Küküllő, Felső-Fehér, Erzsébetváros; 17) Liptó és Arva; 18) Nyitra megye, Szokolca; 19) Pest megye, Kecskemét; 20) N.-Szombat; 21) Sáros, Bartfa, Eperjes, Kis-Szeben; 22) Sopron megye, Ruszt, Kismarton; 23) Szepes megye, XVI szepesi város, Késmárk, Lőcse, Göllőcsbánya; 24) Szörény megye, Karánsebes; 25) Tordamegye, Aranyossék, Szokolca; 26) Veszegye, Kőszeg; 27) Zólyom, Kőrméncház, Besztercebánya, Libetbánya, Breznóbánya, Bésztercebánya, Libetbánya, Kézdi-Ványa, Nagybánya; 30) Háromszék, Kézdi-Vársárhely, Sepső-Szt-György, Bereczk, Iyefalva; 31) Udvarhelyszék, Csíkszék, Sz.-Udvarhely, Csíkszereda, Ólaháló.

A budapesti ügyvédek nov. 2-ikán közgyűlést tartottak a kereseti adóról szóló javaslat tárgyában. Polonyi Géza indítványa, mely a kereseti adónak általában az ügyvédekre, különösen pedig a budapesti ügyvédekre méltánytalan és sérelmes voltáról szóló, részletesen megvitattatván, határozatilag kimondatták, hogy a fővárosi ügyvédek nevében kérvény fog intézteni a képviselőházzal, s ennek kidolgozására 5 tagú bizottság küldetett ki, felkérve a gyűlés elnöke dr. Környei Edé is, hogy a bizottságban mint hatodik tag részt vegyen. — A bizottság utasított, hogy a kereseti adónak alapját, kulcsát támadja meg, s kifejezést adjon annak, hogy az egyesekre vonatkozó adó kivétel az ügyvédi kamarákra bizassék. Hát a debreczeni s általában a vidéki ügyvédek nem érdeklí annyira a kereseti adó, hogy a magok ügyében lépést tegyenek?

A hadsereg részére szükséges postómennyiség 30%-át melynek szállítása a magyarországi gyárak részére volt esetlegesen fontartva, csakugyan magyarországi postó gyárak szolgáltatandják, amennyiben a poszonyi losoncai és a gácsi postógyárak tulajdonosai-

val eziránt a szabályszerű szerződést e hó 1-6 napján a közös hadügyminiszterium meg is kötötte.

Az igazságügyminiszter költségvetésének indoklásából látható, hogy a kormány által czélba vett reformok sorában husz törvényeknek és ügyészségnek a jövő évi június hó végéig leendő megszűntetése is tervezve van. A miniszteri költségvetés az így előrendelt megakarítást az által tünteti ki, hogy a megszüntetendő törvényekre és ügyészségekre eső kiadások esetleg megtakarítható részét, átlagos összegben levonta a jelenlegi szervezet alapján összeállított törvényeségi és ügyészségi költségvetések főösszegéből. Azt is megjegyzi a miniszter indoklás, hogy csak kisebb, harmad-negyedrangu törvényesékek fognak főlösztartatni, s hogy az ez által a jövő évi második felében elérhető megtakarítás a törvényesékeknek 94,518, a kir. ügyészségeknél 37, 551 ftra tehető.

Olteanu János, nagy-váradai görög-kath. püspök a nyári szünidő alatt Nagy-Váradon tartott tornászati pótprogrammal megjelent néptanítók elszállásolását gondoskodni s a kitűnőbb tanítók közül többit jutalmában részesíteni sziveskedett, miért a vallás- és oktatásügyi m. k. miniszter nevezett püspöknek elismerő köszönetet nyilatkoztatta.

A nagyszombati román kongresszus nov. 2-án megállapította a királyhoz intézendő s a metropolita megválasztását tudató felirat szövegét, az ülések a megerősítés leírkeztéig elnapoltattak.

Szépészeti érdekeink.

Debreczen, nov. 4. Mostanában több alkalmunk volt dicsőkedni a felfő, hogy Debreczen városa szépségét tekintetben igen sokat haladt. Elvitázhatatlan tény ez. Azonban nem lehetünk oly önzöek, hogy be ne ismerjük, miképp ha tervszerűtől volna haladásunk, még tovább is mehetünk volna.

Főhírbánk a tervszerűtlenség volt. Az építkezésre is most egy, majd más tervjavaslat fogadtattatott el s hajtattott végre.

E tekintetben most már reményünk lehet az iránt, hogy állandó tervet léptetett életbe a mérnöki hivatal.

Városunk polgárságában megvan a szépséget iránti érzék. Fényesen mutatja ezt az ezen érdekből alakult „emléktervtársulat” létrejövele, s annak fenállása is.

E társulat már eddig is több jelt adott munkásságáról. S most épen tervezi a nagy piac befásítását.

Lehetetlen, hogy volna ember, a ki e neemes törekvéseket ne pártolná. Épen azért egy polgárnak sem volna szabad kivonni magát az emléktervtársulat rendes tagjai közül, megartatni elhatározta.

E végett Gubody Sándor helyettes elnök előkötlete alatt egy bizottság, amelynek tagjai az indítványozón kívül Szederkényi Nándor, Fromm Antal és Matoly Etele) küldetett ki, melynek véleménye jelentése a csütörtöki ülésben fog tárgyalatni. E bizottság az alelnökkel és az igazgatóval együtt addig a négyülés helyisége iránt is intézkedik.

Egy régi hírlapunk kevesebb! A híres „Spener'sche Zeitung” mult hó 31-dikén utolsó jelent meg Berlinben. — E lapnak első száma 1740. június 30-án adott ki, így tehát 134 évet töltött a nyilvánosság szolgálatában. — A legutóbb kiadott esti számában bucsut

Az emléktervtársulat a piaczon jövő tavasszal már elkezd munkáját. — A városi hatóságnak, általában a városi lakosságnak ónmaga iránti kötelessége, hogy minél nagyobb mérvben nyújtson segítséget ama társulatnak mindnyájunkra kiható üdös munkájában.

Ha így terv szerint s egyesült erővel karoljuk fel a szépészeti érdekeinket, akkor haladásunk biztosabb, nagyobb fog lenni.

Itt az idő, hogy gondoskodjunk az emléktervt. Most a téli hónapok épen alkalmasok arra.

A tavasznak már készen kell találni benünket.

Egy czívis.

Négyülés Budapesten.

A központi ellenzéki kör szombaton okt. 31-én választmányi gyűlést tartott, melyen a következők indítvány tetteket:

Tekintettel arra, hogy az 1859-ki olasz hadjárat után még az absolut korszak alatt pótléképp behozott és emelt adók az 1867-ki kiegyezés után az igérettel lettek, mint törzsdadók, a haza polgárainak vállaira rakva, hogy az adóügyi gyökeres reformok, nevezetesen: az adónak aránylagos és fokozatos igazságosabb kivételése, kiállításba helyeztetek; tekintettel arra, hogy már az 1867-diki kiegyezés után hozott adótörvények, a régi alapon az adófeltevést az elvisehelhetőség sulyosították és új adóemeléssel szaporították; tekintettel arra, hogy a közel mult tervmunkákban, valamint a pénzügyi szomorú állapotok az ország csaknem valamennyi adófeltevést polgárára helytelenül érintették, hogy a mostan kiállításba helyezett adóemelések nélkül is az ipar, a kereskedelem, valamint a mezőgazdaság gyökerében megtámadva és megingatva van, s újabb terhelhetés helyett inkább segélyezést és ápolást igényel; tekintettel végre arra, hogy az adóemelések kiállításba helyezése az ország népét e különben is sulyos időben annál inkább megfélemlítette, mert a háztartásbani egyensúly, valamint a reformok mindezen adóemelések dacára sem helyeztetek kiállításba;

mondja ki a „központi ellenzéki kör” választmányja, hogy az ügy fontosságánál és sürgetősségénél fogva időszerűnek tartja e kérdést a maga kebeleiben megvívni; szükség esetében a közgyűlés, illetőleg négyülés elé terjeszteni annál is inkább, mert kétséget sem szenved, hogy ezen négyülésben az adózott polgárok, pártiszereztve való tekintet nélkül, részt vevnének.

Nézetem szerint kérvény lenne intézendő a képviselőházzal, hogy az adók fokozását, különösen az 5%-nyi pótdadót, a jövődeli adóemelést tárgyzó törvények, valamint az adók kivételését és behajtását tárgyzó törvény azon rendelkezése, hogy az illető adóközsegek rendes adófeltevése lakosai kötelezessenek a be nem hajtható adókat megfizetni, alkalmasabb időre halasztassanak, s illetőleg gyökeres reformokkal pótolassanak. Kelt Budapestben, 1874. okt. 31-dikén. Zólyomi Samu, választmányi tag.

Ezen indítványt a pesti „központi ellenzéki kör” választmányja egyhangulag elfogadta és a négyülést már a jövő vasárnapon (8-án) megtartatni elhatározta.

E végett Gubody Sándor helyettes elnök előkötlete alatt egy bizottság, amelynek tagjai az indítványozón kívül Szederkényi Nándor, Fromm Antal és Matoly Etele) küldetett ki, melynek véleménye jelentése a csütörtöki ülésben fog tárgyalatni. E bizottság az alelnökkel és az igazgatóval együtt addig a négyülés helyisége iránt is intézkedik.

Egy régi hírlapunk kevesebb! A híres „Spener'sche Zeitung” mult hó 31-dikén utolsó jelent meg Berlinben. — E lapnak első száma 1740. június 30-án adott ki, így tehát 134 évet töltött a nyilvánosság szolgálatában. — A legutóbb kiadott esti számában bucsut

vesz a szerkesztőség az olvasó közönségtől. Közönetet mondva s benne helyzetet bizalmat, jelenti egyszersmind a „National-Zeitung”-gal való egyesülését a lapnak, végül még a legelső számnak hű utannomást is adja. — Tudva levő dolog, hogy e lap kedvencei lapja volt az öreg német császárnak s hihetőleg e körülmények közönséget is „Frühstücksbrot”-nevet. — Beszélk Berinben, hogy az utolsó szám innappeliesen égettetett el az összes nyomdai személyzet jelenlétében.

A büntető törvénykönyv terve.

(—) Már szétküldetett az igazságügy által a büntető törvénykönyv javaslata. Közöljük ennek főbb alapelveit a „Napló” után ismeretetésül.

Cím: „A magyar büntető törvénykönyv a büntetésekről és a vétségekről.” A javaslat az 1843-ikivali egyezőség az összeegyeztetés modern elméletét fogadja el. Az erkölcsi igazság abszolútuma ép ugy ki van zárva, mint a merev utilitarizmus; a két elv összeegyeztetésére törekzik. Felosztása három részre; tárgyalja a büntetést és vétségeket, de a kihágásokat pár esetet kivéve a 43-iki javaslatotól eltérőleg külön törvénynek tartja fenn. Nem tárgyalja azon büntető cselekményeket sem, melyek speciális üzleti törvények ellen követtetnek el. Tartalmazza a sajtó útján elkövetett büntetéseket és vétségeket s azok büntetését. A büntetőrendszer vonatkozólag mindaz, mi a végrehajtás körébe tartozik, külön törvényre tartatik fenn; csak annyit véteztett itt fel, a mennyi szükséges annak a törvényhozó akaratának. A büntetőrendszer közli a progressiv rendszer van elfogadva. A büntetések a következők: halálbüntetés a király személyének meggyilkolása által elkövetett felsegésítés és a gyilkosság esetében; továbbá szabadságbüntetés fő fokozatban, ugyanint: fegyház, mely elethosszig s illetőleg 2—15 évig tart; államfogház egy naptól 15 évig; börtön 1—10 évig; fogház 3 hótól 5 évig; elzárás 24 órától 1 évig. A határozott időre szóló szabadságbüntetés legmagasabb tartama 15 év. Végre pénzbüntetés, melynek legmagasabb összege 4000 forint. Együttel a büntetéstől kiszabadított meg a hivatalvesztés, bizonyos minősítvények, mint ügyvédség stb. elvesztése, végre a politikai jogokból való kizárás. A minimális büntetések a 43-iki javaslatotól eltérőleg megállapítva. Viszonyok a szabadságbüntetésnél: 1—5 év, 5—10 év, 10—15 év stb. A visszaesés elmeletéből a speciális visszaesés elve van elfogadva s keresztülve. Az indokolás felette terjedelmes, de a részletes indoklás csak a javaslat 1—124. §§-ára, illetőleg az általános részre vonatkozólag van közzétéve. A javaslat második része mellett, mely a büntetést és vétségeket külön nemről a azok büntetéséről szól, a részletes indoklás még nem jelent meg.

Berzency László tizenkilenc havi távollét után visszatért Budapestre.

Berzency a magyar nemzet törzsróka. — kereste Kelet-Azsiában. A „N. P. J.”-ban ismét olvasunk róla több közleményt. B. már az 50-es évek elején, mint kutahai őrnagyrans tervezett ily utazást, de a török kormány nem bocsátotta el Kutahából. Utóbb Amerikából ment Ázsiába, és Chiánánál Kukuuoora iparkodott, azon reményben, — hogy ott megtalálja a huugmauhokot, kiket nemzetünk őrszökönainak vél. De a hong-kongi angol konzul lebe-zétte és ő biza jött. Mult éven a chivai expedícióhoz akart csatlakozni, de ott idegeneket nem tűrték. Más utat választott tehát. April végén Szt. Pétervárra ment, onnant a „Journal de Petersburg” szerkesztője Horn és Langenau báró tábornok közvetítése folytán Moszkvába, Kazanba, az Uralon át Jekaterinenburgba és innét Szibériába utazott. Itt megtudta, hogy a keletindiai kormány Jakub-kánhoz Kasgarba expedíciót küldött. Az orosz hatóságok előzetkezése folytán megengedtetett neki az

Anna pénzvágya valóságos a pénziránti szeretetből származik-e? — így gondolkodott Elías e y alkalomán, midőn a fentebbi nyilatkozatokhoz hasonló ész-veletek filantuja volt.

Még el sem felelte előbbi óhaját, midőn akarattal filantuja lett azon megrovásnak, melylyel Lisbeth az általa — már elvetett néhány ócska gombnak Anna általi felhasználása miatt azt illette, és annak hátartalan pénzszerzését ócsorította. A hallgatás miatt mélyen elszomorodott, és sokáig gondolkodott ezen alváltó s jellemtelen hiba végeredményeiről.

Midőn a törvényeségi elnök megtudta, hogy Anna az új ruháját maga készíti, így szóló magában:

— Aza gyermek valóságos pénzügyi lángész. Szeretném egyszerű megpróbálni, ha vajon jellemében oly szilárd-e, mint amily kitartó a takarékoságban.

— Megvallom, hogy kezdek aggodni az Anna haszonlesésének gyarapodása miatt, mert azt mostanában mindennap fokozódni tapasztalom, — így szóló Johanna a fentebbi nyilatkozatok után néhány nappal, amikor Lisbethet beszélgetett.

[Folyt. következik.]

A „DEBRECZEN” tárczája.

ANNA TITKAI.

— Svéd regény. — Schwarz Maria Zsófiától.

XII. FEJEZET. (Folytatás.)

Ugyanis a kerületi kapitány a karácsonyi szent este óta majdnem oly gyakran megfordult Eckholmban, mint mikor Johannának udvarolt, ámde mostani látogatásai, mint látszik, nem Johannának, hanem Annának voltak szentelve. Johanna iránt igen szeretettelődött, így viselte ugyan magát, de legfőbb Annával beszélgetett, és nevetgett. Lisbethnek szemből szemből bököket mondott, és általában véve úgy viselte magát irányában, mint az ifjú urak és mindazt azon egyéniséget, ki a karácsonyi este előtt kizárólagosan a Johanna imádoja volt.

Azt kezdé tapasztalni Johanna, hogy egy-egy imádója minden megjelenésekor kevesebb hajlamot mutat iránta, és ezen felfedezett köhalmánnyira megzavarta, hogy kedélyhangulata egészen buslakodóvá lett. A kikiszarózt kerületi kapitányt őt ismét érdekelni kezdé, és reá épen annyit gondolt, mint Thurera, szóval mindkettő miatt féltékeny lett.

Thure annyit önállóságot tanúsított, hogy az őt rendkívül meglepte, mivel már néha nemcsak neki, hanem még a törvényeségi elnöknek is ellene mert nyilatkozni, ami pedig azelőtt sohasem történt.

Elías még mindig a régi, és az ő kedvence ifja volt, azonban úgy tapasztalta, hogy az Anna nélkül sehol sem találja jól magát, és ezen körülmény a nagynőnek nagyon viszátszatszott. Anyiban mégis vigasztalódott, hogy a jelzett úg Lisbethet is boszantani látszott, noha annak Konstantin még mindig erősen udvarolt. Amde Johanna azt is jól tudta, hogy ha őt Thure és a kerületi kapitány is emlelőzi, nincs kire számíthatna.

Lisbeth mindent elkövetett, hogy Elías előtt szeretetremódt legyen, és ezért az ő nagy örömeire kapott is néha jutalmazó szempillantásokat. Azonban mihielyt Anna megjelent, a Lisbethnek hódoló szempillantások rögtön elmaradtak. Most már Lisbethnek is gyakran meg kellett azon keserű kehely tartalmazni izelni, melyet az ifjú urak ómiatta Johannának készítettek. Lisbeth anélkül, hogy maga is észrevette volna, bizonyos keserűséggel kezdett Annára gondolni. A szép Lisbeth magaelőtt se titkolhatta többé, hogy Elías minden öröme Anna körül összpontosul, habár néha-néha megtörténik, hogy az néhány percze a Lisbeth szépsége által megszádktetik.

Anna, a csuf Anna elnyerte Elías szívétnek hajlamát; ez oly igen keserű gondolattal volt, hogy ő ezt Annának meg nem bocsáthatta. Lisbeth azt akará, hogy ő legyen az Elías eszményképe, hogy az egyedül neki hódoljon, bármibe kerüljön is az. Ismerté Anna lelkiéletét, és jól tudta, hogy annak van oly gyenge s érzékeny oldala, melyről megtámadatva, tökéletesen elszomorítható. Minthogy Annának lelki ereje épen vízámságában rejtett, Lisbeth elhatározta azon gyengéjét támadni meg, melyről jól tudta, hogy az Elías által is határozottan elítéltetett; és aminek ócskálása miatt bizonyosnak tartotta Anna leendő elszomorítását; és ez Anna pénzvágya volt.

Ugy látszott, hogy Thure nagy elégteltet talált abban, ha Annának pénzszerzését előtérbe hozhatta, és ezen hibának ócskálásában Lisbethnek kezére müködhett. Ennek a lett következése, hogy Anna azon nap szótalan és kedvetlen volt. Ilyen alkalmakkor aztán Lisbeth magára maradt a kedélyes mulatás fenartása, azonban neki sohasem sikerült az ugy, mint Annának.

Minék folytán a gyakran emlegetett hiba, mindig feltűnőbb színben mutatkozónak találtatott. Igen különösnek találták, hogy egy 18 éves leány annyira pénzvágyó, miszerint e vágyakodását jellemének fővonalául kellett tekinteni. Fő tünő volt, hogy ő, ki azelőtt a mun-

kat kerülni látszott, most egész éjszakákon át fen volt, és majd Elíasnak; majd Konstantinnak frogatott, még pedig fizetésért, mely utóbbi körülmény a törvényeségi elnöknek sohasem jutott tudomására.

Mindenki azt kérdezé magában, hogy ugyan mire fordíthatja azon leánya megtakarított pénzét? azonban azt Thure kívül senki nem tudta. Ő rajta kívül senki nem tudta, hogy Anna megtakarított pénzét takarékpénztárba rakja, és hogy ezen pénzszerzésben Gran Péter a megbízottja. Azt, hogy ezen cselekvényének miért kell titokban maradni, Thure se tudta.

Konstantin gyakran emlegette Thurenak: — Anna egészen szívélyes lett; csak az a kár, hogy oly nagyon szereti a pénzt.

Thure sokszor elgondolá magában, hogy mennyire rúd dolog Annától a vidám és könnyelmű árucz alatt oly beszámítást érdemlő és onhanosulós üzletet folytatni.

— Valóban, ha részere valaki egy jó summa pénz iránt, testét és lelkét is eladná, — így szóló egyszer, midőn Annáról volt a szó.

— Amit tesz, mindazt pénzért teszi; ha megkérné az ötvenhat éves kerületi kapitány, azonnal hozzá menne, csak azért, hogy gazdag lehessen és hogy a tőkét s kamatokat rakásra halmozhassa.

— Szeretném bizonyosan tudni, ha vajon

Borusz József, jegyző.

990 2-3

1874. VI. évfolyam

217. szám.

Szerda, november 4.

